

БЕЛГРАД
5 III

ГОД Љ

НЕДЕЉА

7

новембра

1920. ГОД.

БЕОГРАД

БИЈА сатирично хумористични додатак ЕПОХЕ

Дечје бриге

Од како смо. Боже жали,
На државни буџет пали,
Држава нас просто сеца,
К'о да нисмо њена деца!
Нит смо гладни, нит смо сити...
Ал' то несме више бити!

Један протест одмах мора
Да се пошље с' оког збора
Свако дете треба више
Чак и оно које сише,
Морате нам више дати,
Или ћемо — штрајковати!...

Недељни рапорт

Хладан ветар реже, брише,
На снег скори све мишише,
Ал' свеш слабо чува стреју,
Јер све јури да зборише
И сви редом, мање-више,
Изборном се ватром греју.
И греје се ко год хоће,
Ко немари да цвокоће...

Сад како су дрва скућа,
Сваки радо у збор стућа,
Ко у врело јужне бале.
И ту слуша шта ко лућа,
Ал' се бар у зноју кућа,
И на огрев троши мање...
То је увод или ходник
У рапортов деловодник:

8.

Ономад је мусје Мата,
Ко у виду делегата,
Рапортиро новост знатну,
За одштету ону ратну
На коју се тол'ко виче,
Која уђе већ у приче.
И Мата нас лепо сети:
Биће штете у одштети!

9.

Стјепо Радић и бан Матко
Сложили се, то им годи,
И вазда им било слатко.

ФЕЛЬТОН

Кнез у папанци

(наставак)

2

— Прима ли се господин Тимотије?
пита учитељ.

— Прима се! вичу сви.

— Не прима се! протестује Тимотије.
А ево зашто се не прима: јербо то ми
личи на шпијунажу. А ја, господо, ни-
сам за то способан и због тог фелера
нисам ни ступао у полицијску службу...

— Пардон! — виче учитељ.

— Не унадајте ми у реч! — одговара
Тимотије. Нисам завршио... Дакле, нећу
да се примим тог детективског посла;
нећу да прљам своју пензионерску част,
стечену тридесетогодишњом беспорочном
службом у поштарској струци...

— Тако мисле рестлови мозгат плану
учитељ Илија. Мој предлог не може се
никако третирати као прљава намера.
Одређују се два овлашња виђена лица,
да олу трећем лицу такоће виђеном и
да га умоле, да се одазове жељи гра-

Ал' не иде по'со глатко —
Није Радић у слободи.
Посао би иш'о брже
Да је само Стјепо вани,
Незгодно им да се држе
Све седнице у — апсани!

10.

У Атини још се ломе
Да расправе крунску збрку —
Престо нуде странцу коме,
Док га најзад даду Грку.
Пре тога ће престо, зна се,
За упражњен да прогласе.

Лажна пословица

Био једном један добар човек. И тај
добричина рачунао је, да је сва срећа
имати велику породицу. За то се оче-
нио и имао је много деце, а мало за-
раде. Да би одржао породицу морао је
отићи у просјаке.

Сео је крај градскога моста и просио
је. Али на другоме крају моста просио
је други просјак. Тај је био блесастога
изгледа и слеп. И томе слепцу ко год
прође удели, а оцу породице нико ништа
не даје...

Бедни отац ујадио је и очајавао сва-
кога дана и најзад се реши да изврши
самоубиство. Скочи са моста у реку.
Али онај слепац скочи такоће, заплива
и извуче из реке беднога оца.

Од тада је сваки знао, да слепац није
слеп и нико му више није дао ни крај-
царе. Сви су даривали оца породице.

ћана и прими одбор за дочек. То је
убичајен тон. То зна сваки ко је макар
једну сезону издржao у оздашњој школи
играња, коју је на опште задовољство
младежи и на корист телесног развића
и друштвене угlaђености, основао још
пре двадесет година наш уважени мај-
стор Јозеф.

— Е, нећу да играм како ми ти сви-
ршав! љутито дрекну господин Тимотије.

— Молим за реч! — јавља се Станко
налбантин.

— Говори, брате!... обреџну се
учитељ, нервозно шетајући између
менских столова.

Станко налбантин устаде, затури на
потиљак своју масну шубару, па онда
тури руке у цепове чакшира и узе реч:

— Ви, бре браћо, ударисте у шеву.
И ако се не стигнете, срести се нећете!
Цепате се у две ојоције, а башка је
цепање мајстор Јозефово. Сасвим ми из-
гледа, ко да стварате југословенско је-
дићтво. А ствар је овај тако прога.
Дошао је један Рус и треба га поздр-
вити добродошликом. Он то и не тражи
и не очекује, јер то му сигурно никад
није пасирало, и ако је обишао од Влад-

 Културно
Лажни слепац ујадио је и очајавао
и непрестано поне... исти број

— Чим сам учинио два добра дела,
чим сам престао да лажем и чим сам
спасао један живот, одмах ме је презро-
овај свет! Па зашто веле: „ко добро чини
нек се добру нада?“ — То није истина;
пословица је лажна, јер док сам чинио
зло, мени је било добро...

Два гледишка

По вестима једног листа
Полиција терор чини
Због несреће у Атини,
Јер је мајмун — анархиста!

Не знам чим се тај лист пуни,
Нит знам тачност вести исте,
Ал' знам наше анархисте
Да су ћиља сви мајмуни...

Честитка

Прича се, да је на дан смрти војводе
Кола, познатога нишког патриоте, дошло
много изјава саучешћа са званичних
страна и од поштовалаца покојникових.

Пред сам полазак пратње, стиже де-
пеша и од самога Краља. Покојникова
жене, дирнута овим високим знаком
пажње, закука из свег гласа:

— Коле! Слатки Коле, диг' се! Диг'
се да видиш, како ти је краљ честитаја,
што си умреја!...

дивоскога и Јамајку и Бомбај и Маро-
ко... Али тамо наје било народа
његове, брагске крви, док је овде тако
рећи исто пл. м. и то племе мора, ако
ништа више, а он бар да му каже: добро
нај дошзо, брате! — Зад то се ја нала-
зим побуђен, и ако ме не униси га
у листу отборника, да сам изјавим, да ћу
радо биги то друго лице, на место гос-
подина Тимогија, који своју поштарску
стручку уздиже на стеаен дитломац је...

— Гледај ти своје погковице! . . .
заједљиво добаваје господин Тимогије.

— Гледам и њих и оне који обосе.
А ви сте обосили и рамњете и подби-
јате се; замршавате једну тако јасну
ствар. Ја то примећујем и не дам да се
згужвате као змијно гњездо. Зад то се
примам те позив рече дужности. Јер ако
ћемо да крстимо тај поступак, о ђада је
то пре позиварски раз. него шпијунски.
Тако је, господин. И по што је тако, мени
остаје да учим само једач уме ап-
пелог, а тај је: да се наје оправдан
разлог, за што се грађанско сејало јед-
нога Руса?

— Проста ствар, зато што је дошао
— упада у реч Алекса економ.

Посланица старог посланика

Кад одступах и кад сам се враћао
Само на вас мислио сам, браћо,
Од свих јада бол не беше јачи
Ко кад хукнем: Ђе су ми бирачи!?
Свуд — на Крфу, у париској вреви,
У Марсељу, Ници и Женеви,
Монте Карлу, Риму и Бриндизи,
Свуд сте били брига моја близи...
Па, к'о велим, не би било право,
Кад сам вам се повратио здраво,
Да гласове коме другом дате
И пустите да ме размандате.
Но останте опет мени верни,
Нек сви виде да сте карактерни.
А ја вам се у дијурну кунем,
Да ћу за вас да лизнем што пљунем.

Мудре речи

Странке које имају стрпљења, имају и будућности.

Искрен човек тражи слободу за све, а неискрен само за себе.

У старо време, људи су стварали обичаје, а сад обичаји стварају људе!

Савест је количина знања, које имамо у себи.

Живот је здраво леп, али и здраво скуп; живот може да буде и здраво јефтин, ал' онда није здраво леп.

— Али то није довољно! — одговара Станко и наставља: По томе, ми би требали да доћемо свакога ко нађе у нашу варошицу. Истина ово је екстра случај, али ипак мени се чини да треба наћи згоднији разлог. И ја сам га нашао...

— Да чујемо! — викну Јовеф.
— Тај згоднији разлог, то је парагастос...

— Како?! изненадише се сви.

— Двогодишњи парагастос...

— Кome? — пита зачујено Тимотије.

— Кome другом, него руском цару. Јер некако баш оних дана навршило се две године, како је руски цар убијен. Дакле приредићемо парагастос и позвати Руса, да буде као рецимо представник ожалошћене Русије...

— Тако је! вичу сви, а Мане кафедија дада:

— Ништа без налбантеге! Он очас пронађе, како једним ударцем да убија два Руса...

— И Мане хтеде да продужи величанье налбантине, али га учитељ Илија предухитри. Устаде и некако свечано изјави:

— Ја, у име сви, захваљујем драгом нашем Станку на срећној идеји и изјави-

Почетак преговора

Да јадрански проблем реше
Преговори одпочеше.
И већ морем напаст лута,
Да острва наша гута!
Сврше л' то у кратком року
Доћ' ће ред на Груж и Боку...
Ал' приморци знање знају.
Да напасти доајају.

Шала**На саслушању**

— Колико вам је година, госпођо?
— Па... па... овај...
— Брже, брже реците, јер сте сваког минута све старији.

Анђео

— Је ли мама, шта је то анђео?
— Анђео је добро, послушно дете, које зато добије крила и свуда лети...

— Али то није довољно! — одговара Станко и наставља: По томе, ми би требали да и њега кандидујемо у одбор, што сада свесрдно чиним, уверен да тиме по-гађам и жељу свих присутних!

— Тако је! — Прима се! — Живио Станко налбантин! — захори се са свих страна.

— Хвала, браћо! — захваљује се Станко, па онда настави: А парагастос нека буде, сутра, јер сутра је субота, а ја и учитељ, потражићемо Руса, да му саопштимо. Најпосле, могао би и ко други ини место учитељ Илије, јер ће он бити заузет израдом програма за ову свечаност...

— А, не! Ја лично морам ићи, из простог, разлога што знам старо-словенски језик, а он је сличан руском језику... вели учитељ.

— Е, па добро. Онда да идемо одмах. Ја ништа не волим да одуго влачим, рече Станко, намести боље шубару и заглади бркове, што је значило да је готов за полазак.

— Хајдмо! — прихвати учитељ Илија, и шаком очисти прсник и јаку од капута, па пеће.

— Нек је са срећом! — добаци Мане

— Па наша куварица Ана, Фрбије добра ни послушна, а тата јој увек каже „анђеле мој“. Хоће ли она да лети?

— Она ће да — излети!

Савестан болесник

— Па ти опет сваку ноћ пијанчиш?
— Морам.
— Што?
— Па лекар ми је препоручио ладне тушеве, а кад год пијан доћем кући, жена ми саспе пун бокал на главу.

Досетљиво дете

У велику бакалску радњу улази један шврћа, ћачић. Држи у руци цедуљицу и гледа у њу.

— Шта ћеш ти мали? — пита га бакалин.

— Дајте ми пола киле шећера од 22 динара; четврт киле кафе од 18 динара; четврт киле пиринча од 12 динара и три свеће по шест и по гроша комад.

Кад је бакалин све одмерио, пита малишана:

— Па како ћеш ти то да понесеш?
— Нећу ја то да носим. Дајте ми само тачан рачун.

— Бакалин срачуна све и даде дечку цео, тачан рачун, па пита:

— А ко ће доћи да понесе?
— Нико. Не треба мени то. Мени треба само тачан рачун, јер то нам је задао учитељ да израчунамо код куће.

Хвала вам што сте ми изградили задатак! — рече малишан и клисну из-дућана.

кафеџија, — а ако у програм уђе, да се после парагастоса да некаква даће мој вам локал стоји на расположење, са умереним ценама, пошто сам и ја одборник...

Учитељ и налбантин изиђоше из кафана и упутише се чаршијом.

— Ту ћемо га сигурно наћи: беспослен је, па врља чаршијом, — вели Станко.

— Сумњам. Нису Руси за шетњу. Русија је гломазна, тешко се покреће, а и њен народ је такав. А после, то свакако није обичан Рус, прост Христијанин или мужик, већ је наравно школован и начитан и сигурно седи у своме стану и пише мемоаре!.. резонује учитељ.

— Онда да свратимо у општину. Тамо ће знати где је одсео тај наш ретки гост — предлаже Станко.

И свратише у општину. Из „заседања“ чује се председников глас: „Овако ја!. Нема код мене врдаме!. Слиствим све!..“

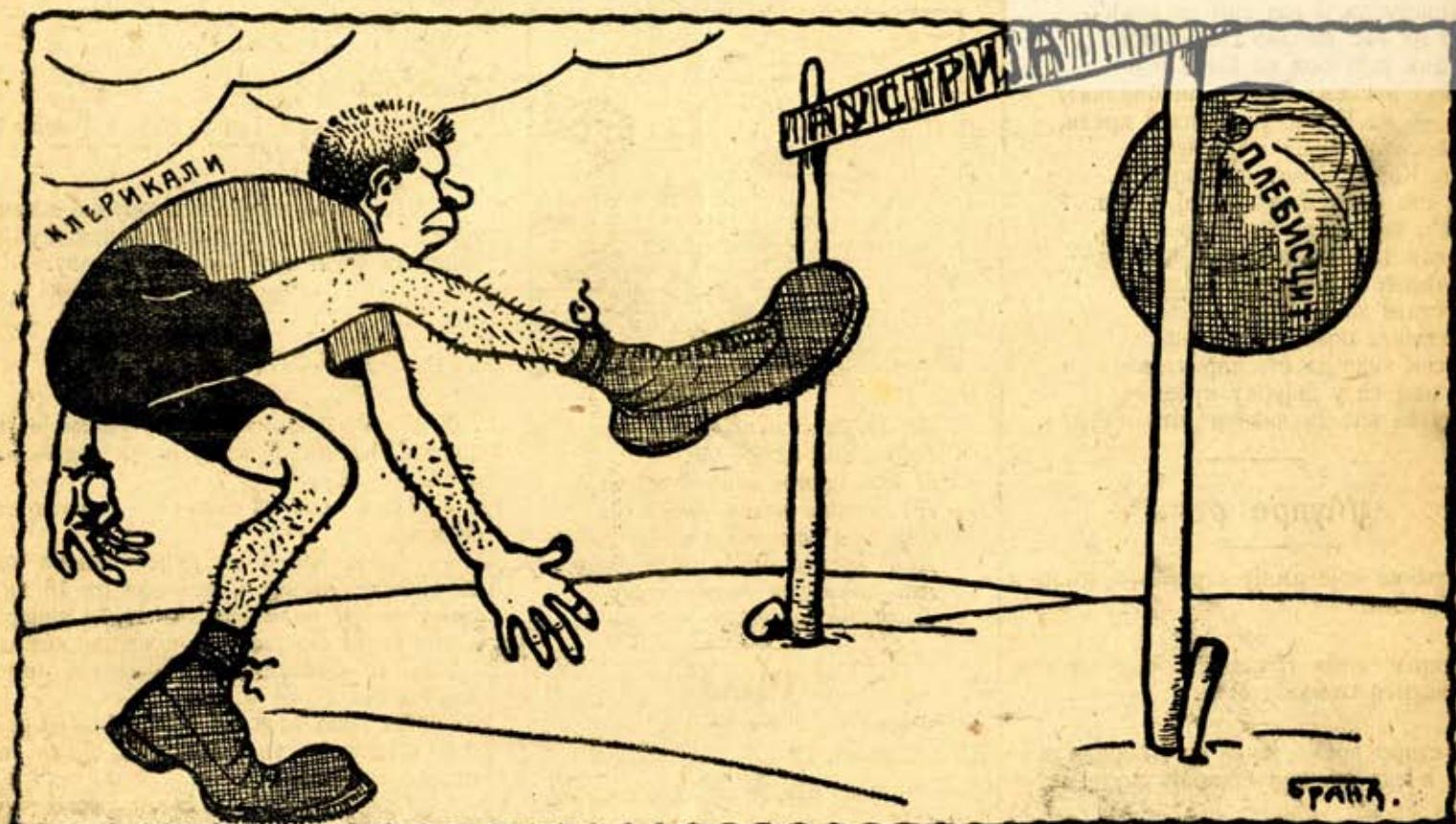
— Мора да имају седницу? вели Станко.

— А није! — Играју табланет... Изволте унутра! — објашњује одација Младин и отвори им врата.

Клерикалски шпорт

Културно
наслеђе
Србије

Клерикали, кроз сву вику,
Воде шпортску политику,
Па свом снагом попту бију,
Да пролети кроз капију.

И пође им то за ногом.
Циднуше је братском слогом.
Али данас народ пати --
Ко ће попту да поврати ?

Учитељ и Станко уђоше. Председник Сима и први кмет Јанко, склонише бразо карте, али кад видеше ко је ушао, на- смејаше се и кмет рече:

— Ето, занимамо се... Шта ћемо беспослени...

— А овде је в боље, но у кафани. Нема кибицера! — допуњује председник, па онда шеретски погледа у Станка и учитеља и даде: Мај, ако ви нисте дошли да кибицујете.

— Нисмо, председниче. Јер док га играш карте, твоји грађани врше твоју председничку дужност. — поче учитељ заједљиво.

— Какву то моју дужност, врше грађани? — упита председник сасвим званичним тоном и баци карте на гомилу аката.

— Па ето, какву: У нашу варошицу дошао је један Рус... наставља учитељ.

— Па ако је дошао. — вели председник. Ако је дошао, добро дошао...

— Е, то је то, што није добро дошао! умеша се у реч Станко.

— А да није почем какав большевик? — пита кмет Јанко.

— Па ми смо дошли вас да питамо о томе Русу, а не ви нас. Ви сте власт, ви треба да знate ко долази и одлази... пребацује учитељ Илија.

— Ја још немам никакво извешће. А кад будем добио, онда можете стављати питања учитељу Ико! — прасну председник.

— Ама, чекајте људи! — Нисмо дошли да контролишемо шта је чија дужност, већ да сви испунимо једну општу дужност према руском братском народу! — Стешава их Налбантин Станко. У том циљу

ми смо већ образовали одбор, у који наравно улазиш и ти председниче и твоја госпођа. Имамо већ и напрт програма, а само немамо тога Руса, односно не-знамо где станује. За то смо и дошли, да се распитамо...

Сад и учитељ развеза о Русима и Ру-

сији, а кмет Јанко поче да препричава нека места из романа „Мртва поља у Сибирији“ и најзад се сви сложише, да Миладин обнгра варош и пронађе где станује Рус.

— Треба ли да гајдотерам овамо? — пита Миладин.

— Не треба. Имаш само да дознаш где станује и да нам то јавиш. Разумеш ли? — строго викује председник.

— Раумем! — одговори Миладин и оде.

Три партије табланета одиграо је председник, чекајући на Миладинов повратак. Играо је са сваким по једну и све их тукао. Учитељ му је пребадио: да су карте маркиране, јер иначе не би могао да изгуби, пошто је то мање више рачунска игра, а он тек боље зна рачуницу од председника, а пристаје да понова играју само да се донесу друге карте.

(Наставиће се)